

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-382)

Dec (1) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. தத்வ த்ரயம்.....5
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....10
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....17

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 202)

32. அநல த்வயம் அத்யஸ்தோ பிந்த்வந்த: அப்யூர்ஜ ஸம்யுத:

தத: காலாக்நிகூர்மாய நம: அந்த: ப்ரணவாதிக:

33-1. மந்த்ர: காலாக்நிகூர்மஸ்ய விஜ்ஞேய: அயம் தசாஷ்டர:

பொருள் – இரண்டு அக்னிகளை (அதாவது இரண்டு “ர” என்னும் அக்ஷரம்) உள்ளடக்கியதும், ப்ராணனுடன் கூடியதும் (ஹ), இறுதியில் “உ” என்பது பிந்துவுடன் (அதாவது புள்ளி) சேர்க்கப்பட்டதும், தொடர்ந்து நான்காவதாக “காலாக்நிகூர்ம” என்பதுடன் “நம:” இறுதியில் கொண்டதும், மற்றும் ப்ரணவத்துடன் கூடியதும், பத்து அக்ஷரங்களைக் கொண்டதாக இந்த மந்த்ரம் அறியப்படுகிறது (இதன் முழு வடிவம்: “ஓம் ஹ்ரூம் காலாக்நிகூர்மாய நம:” என்பதாகும்).

33-2. கோபநேநாங்கிதம் ப்ராணம் மூர்த்நி ச வ்யாபிநா யுதம்

34. ப்ரணவாந்தே ஸமுத்த்ருத்ய ஹ்யநந்தாய நமஸ்தத:

அஷ்டாஷ்டரோ ஹ்யம் மந்த்ரோ நாகராஜஸ்ய கீர்த்தித:

பொருள் – அடுத்து “ஹ” என்னும் ப்ராணனை பிந்துவுடன் கொண்டதும், ப்ரணவம் மற்றும் “நம:” என்பதைத் தொடக்கம் மற்றும் இறுதியில் கொண்டதும், “அநந்தாய” என்பதைக் கொண்டதும், எட்டு அக்ஷரம் கொண்டதும், நாகராஜனாகிய ஆதிசேஷனைக் கொண்டதும் என்பதாக இந்த மந்த்ரம் உள்ளது (இதன் முழு வடிவம்: “ஓம் ஹாம் அநந்தாய நம:” என்பதாகும்).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 68)

[விசாரணை, தனக்கு முன்பாக உள்ள கங்கையைச் சுட்டிக் காண்பித்து, ச்ரத்தையிடம் கூறுவது] அவள் நமக்கு மிகவும் அருகில் உள்ளாள். நல்லவர்களுடைய உள்ளம் போன்று குளிர்ந்துள்ள மந்தமாருதத்தால் அசைகின்ற மந்தார மரத்தின் மலருடைய தேன் மணம் நிறைந்ததாக இவள் உள்ளாள். இத்தகைய கங்கையில் மணல் திட்டில் உள்ள மல்லிகைக் கொடி என்பதான இல்லத்தில், தீயவர்களுடைய சொற்களைப் போன்று வெப்பம் கொண்ட சூரியனின் கதிர்களால் எழும் உஷ்ணத்தைத் தணித்து விட்டுச் செல்வாயாக.

[குறிப்பு: அடுத்துள்ள ச்லோகத்தில் எந்த எழுத்துப் பிழைகளும் இல்லை. மூலத்தில் காணப்படுகின்ற எழுத்துக்களின்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளது]

100. ஏதே ணிம்பர ணிய்யஸோரஹஸுஹா பப்பார விப்பாடஅம்

மாணுள்ளஞ்சண மீணளஞ்சண மஹாகாணுக்க பாணுக்கரம்

சாஆ ளீண மஹந்தி வாரவணிஆ கம்மிள்ளமல்லோடஅம்

ஸாகக்கோஹி முஅந்தி புப்ப ணிஅரம் ருக்கா மருக்கோஹிஆ

பொருள் – மரம் முழுவதும் நிறைந்து காணப்படுவதும், குறையாத மணம் கொண்ட தேன் பெருகுவதும், மீன் கொடியைக் கொண்டவனும் அனைவருடைய கர்வத்தை ஒடுக்குபவனும் ஆகிய மன்மதனுடைய அம்புக் குவியல் போன்றதும், அந்த மரங்களுடைய நிழலில் அமர்ந்துள்ள இந்த்ரலோகத்துப் பெண்களுடைய கூந்தலில் மாலையாகச் சூடுவதற்காக உள்ளதும் ஆகிய மலர்களை, காற்றினால் அசைக்கப்படும் இந்த மரங்களுடைய நுனிகள் சொரிந்தபடி உள்ளன.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 80)

178. சிலரை ஸுகிகளாகவும் சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈச்வரனுக்கு வைஷ்ணவ நைர்க்ருணயங்கள் வாராதோவென்னில்;

அவதாரிகை - இனி, விஷம ஸ்ருஷ்டியடியாக மந்தமதிகளுக்கு உண்டாகக் கடவ சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக ப்ரதமம் தத் விஷய சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (சிலரை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, ஸ்ருஷ்டியில் சில குறைகள் உள்ளதாகத் தாழ்ந்த புத்தி கொண்டவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய சந்தேகத்தை நீக்குவதற்காக, முதலில், அந்த விஷயத்தில் ஏற்படக்கூடிய சந்தேகத்தை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்ருஷ்டிக்கிறவளவில் ஸர்வ ஆத்மாக்களையும் ஏகப்ரகாரமாக வன்றிக்கே, தேவமநுஷ்யாதி விபாகேந, சிலவாத்மாக்களை ஸுகிகளாகவும், சிலவாத்மாக்களை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், ஸர்வஸமனாய், பரமதயாவானா யிருக்கும் ஈச்வரனுக்கு, எல்லாரளவிலும் ஒத்திராமையாகிற வைஷ்ணவமும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வ ரூபையான க்ருபையில்லாமையும் வாராதோ? என்கிறதாகில் என்கை.

விளக்கம் - ஸ்ருஷ்டியின்போது அனைத்து உயிர்களையும் ஒரே போன்று அல்லாமல், தேவர்கள் மனிதர்கள் என்பதான வேறுபாடுகளுடன் கூடியதாக, ஒரு சிலரை சுகம் உள்ளவர்களாகவும், ஒரு சிலரை துக்கம் கொண்டவர்களாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், “அனைவருக்கும் சமமாக உள்ளவன், மிகுந்த தயை கொண்டவன்”

என்பவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு, “அனைவருடைய விஷயத்திலும் ஒரே போன்று இல்லாத தன்மை” என்பதான ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்படலாம். அல்லது, துக்கம் நிறைந்தவர்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதால் “மற்றவர்கள் அடையும் துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை என்பதான க்ருபை இல்லாதவன்” என்னும் நிலையும் ஏற்படலாம் அல்லவோ?

179. கர்மமடியாகச் செய்கையாலும், மண் தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப் பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹித பரனாய்ச் செய்கையாலும் வாராது.

அவதாரிகை - அததைப் பரிஹரிக்கிறார் (கர்மமடியாக) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அந்த ஐயத்தை நீக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, சிலரை ஸுகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிது, விஷம ஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பான சேதநருடைய கர்மமடியாகச் செய்கையாலும்; துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறவிது, தனக்கு ரோககரமான மண்ணை விரும்பித் தின்ற ப்ரஜையை, மேலே தின்னாதபடி நாக்கிலே குறியிட்டு மண் தின்ன பயப்படும்படி பண்ணும் ஹிதபரையான மாதாவைப் போலே இவர்கள் மேல் துக்க ஹேதுவான கர்மங்களைப் பண்ண அஞ்சும்படி ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலும், வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களிரண்டும் இவனுக்கு வாராதென்கை. இத்தால், “வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேசஷத்வாத்” என்கிற வேதாந்தஸூத்ரார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று. “நிம்நோந்தம் ச கருணம் ச ஜகத் விசித்ரம் கர்ம வ்யபேக்ஷ்ய ஸ்ருஜாத: தவ ரங்கசேஷிந் வைஷம்ய நிர்க்ருணதயோ: ந கலு ப்ரஸக்தி: தத் ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸசிவா: ச்ருதய: க்ருணந்தி” என்று இதுதன்னை பட்டரும் அருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் – ஒரு சிலரை சுகம் உள்ளவர்களாகவும், ஒரு சிலரை துக்கம் நிறைந்தவர்களாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தல் என்பது, அந்தந்த ஸ்ருஷ்டிக்கு ஏற்றபடியான அவரவர்களுடைய கர்மத்தின் அடிப்படையில் உள்ளது. தனக்கு நோய் உண்டாக்கவல்ல மண்ணை விரும்பி உண்கின்ற சிறு குழந்தையானது மீண்டும் அவ்விதம் மண்ணை உண்பதில் அச்சம் கொள்ளும்விதமாக தாயானவள் அதன் நாக்கில் சிறிய சூடு வைக்கிறாள். அதனைப் போன்றே, சேதநர்கள் தங்களுக்கு துக்கம் ஏற்படக் காரணமாக உள்ள கர்மங்களை செய்ய அச்சம் கொள்ளும்படியாக

அவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவனாக, துக்கத்தை அளிக்கிறான். ஆகவே, ஏற்றத்தாழ்வு கொண்டவன் மற்றும் க்ருபை இல்லாதவன் என்ற இரண்டு தோஷங்களும் இவனுக்கு ஏற்படுவதில்லை. இதன் மூலம், ப்ர. ஸூ. (2-1-34) - வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேஷுத்வாத் - என்ற வேதாந்தஸூத்ரத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார் என்றானது. இதனை ஸ்வாமி பராசர பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-42) – நிம்நோந்தம் ச கருணம் ச ஜகத் விசித்ரம் கர்ம வ்யபேஷ்ய ஸ்ருஜாத்: தவ ரங்கசேஷிந் வைஷம்ய நிர்க்ருணதயோ: ந கலு ப்ரஸக்தி: தத் ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸசிவா: ச்ருதய: க்ருணந்தி - திருவரங்கனே! ஜீவன்களின் பலவகையான கர்ம பலன்களுக்கு ஏற்றபடி, இந்த உலகத்தில் உள்ளவற்றை ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் நீ ஸ்ருஷ்டிக்கிறாய். இதனைப் பார்க்கும்போது நீ பாரபட்சமாக நடப்பதாகவும், கருணை இல்லாமல் இருப்பதாகவும் சந்தேகம் எழக்கூடும். இந்த ஐயத்திற்கு அவசியமே இல்லை என்னும் கருத்தை, ப்ரஹ்மஸூத்திரத்தைத் துணையாக உடைய உபநிஷத்துக்கள் தெளிவாகவே கூறுகின்றன - என்று அருளிச்செய்தார்.

180. இவன்தான், “முந்நீர் ஞாலம் படைத்த என் முகில்வண்ணன்” என்கிறபடியே ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்.

அவதாரிகை - ஆக, “ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்த்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்” என்றத்தை உபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ். அநந்தரம், “விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய்” என்றத்தை உபபாதிப்பதாக உபக்ரமிக்கிறார் (இவன்றான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக, சூர்ணை (141) - ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்த்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய் - என்பதை இதுவரை விளக்கினார். அடுத்து சூர்ணை (141) - விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய் - என்பதை விளக்கத் திருவுள்ளம் கொண்டவராகத் தொடங்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - நடுவு சொன்ன, ஆர்த்தாதி சதுர்வித புருஷ ஸமாச்ரயணீயத்வமும், தர்மாதி சதுர்வித பலப்ரதத்வமுமாகிற இவையிரண்டையும் உபபாதியாதொழிவானென்? என்னில்; “காரணந்து த்யேய:”, “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்” இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமும் ஆச்ரயணீயமுமாகையாலே காரணத்வம் சொன்னபோதே “சதுர்விதா பஜந்தே

மாம்” என்கிற சதுர்வித புருஷ ஸமாச்ரயணீயத்வமும், “பலமத உபபத்தே” என்கிறபடியே பல ப்ரதத்வ ஹேதுவான ஸர்வ சக்தி யோகம் கீழே உக்தமாகையாலே, தர்மாதி சதுர்வித பலப்ரதத்வமும் அர்த்தாத் உக்தமென்னும் நினைவாலும், அவற்றில் உபபாதநீயாம்சம் மிகவுமில்லாமையாலும் ததுபபாதநம் பண்ணிற்றிலர்; ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன காரணத்வத்தோடே விக்ரஹ யோகத்துக்கு அந்வயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கிளருகிறார். இவன்றான் “முந்நீர் ஞாலம் படைத்தவென் முகில்வண்ணனே” என்கிறபடியே, ஸவிக்ரஹனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும் என்று. அதாவது, இப்படி ஜகத் ஸர்காதி கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்டவிவன்தான் எனக்காக, ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷ ஜலமென்று மூன்று வகைப்பட்ட நீரையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தோடே கூடின ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்த வர்ஷுக வலாஹகம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனேயென்று ஆழ்வாருடைய திவ்ய ப்ரபந்தத்திற் சொல்லுகிறபடியே விக்ரஹ ஸஹிதனாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றையும் பண்ணுமென்கை. “முகில்வண்ணன்” என்கிறவிது, ஓளதார்ய குண பரமாக வ்யாக்க்யாதாக்கள் பலரும் வ்யாக்க்யாநம் பண்ணினார்களேயாகிலும், விக்ரஹபரமாக இவரருளிச்செய்கையாலே இங்ஙனுமொரு யோஜனையுண்டென்று கொள்ளவேணும். ஒன்றுக்குப் பல யோஜனையுமுண்டாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - சூர்ணை (141) என்பதன் நடுவில் கூறப்பட்டதான “ஆர்த்தர்கள் என்னும் நான்குவிதமான புருஷர்கள் தன்னை வந்தடையும் தன்மை கொண்டவனாக உள்ளான்” என்பதையும், “தர்மம் போன்றதான நான்குவிதமான பலனை அளிப்பவனாக உள்ளான்” என்பதையும் விரிவாக உரைக்காமல் விடுத்தது ஏன்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். தைத்திரீயத்தில், “காரணம் து த்யேய: – காரணப்பொருளே த்யானிக்கத்தக்கது” என்றும், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் – எந்த நான்முகனை அனைத்திற்கும் முன்பாகப் படைத்தானோ” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, காரணப்பொருள் என்பதே ஆராதிக்கத்தக்கதாகவும் அடையத்தக்க இடமாகவும் உள்ளதால் ஆகும். அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள தன்மையைக் கூறிய நேரத்திலேயே, கீதை (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் - நான்குவிதமான புருஷர்கள் என்னை ஆராதிக்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, “தன்னை வந்தடையும் தன்மை” என்பது கூறப்பட்டதாகிறது. ப்ர. ஸூ. (3-2-27) – பலமத உபபத்தே - அவனிடமிருந்தே பலன் கிட்டுகிறது – என்பதாகக் கூறப்பட்ட, தர்மம் காரணமாக உள்ள “அனைத்து

சக்திகளும் கொண்டவன்” என்பதும் முன்பே கூறப்படுகிறது. ஆகவே இவற்றை விரிவாக உரைப்பதற்கு ஏதும் இல்லை என்பதால், விரிவாகக் கூறவில்லை. எனவே முதலில் கூறப்பட்ட “காரணப் பொருளாக உள்ளான்” என்பதுடன், “அழகான திருமேனியின் சேர்க்கை” என்பதைச் சேர்த்துக் கொண்டு உரைக்கிறார். அதாவது இவன், திருவாய்மொழி (3-2-1) - முந்நீர் ஞாலம் படைத்த என் முகில்வண்ணனே - என்பதற்கு ஏற்ப, திருமேனியுடன் கூடியவனாக நின்று ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்கிறான். அதாவது, “இவ்விதம் ஜகத் முதலானவற்றைப் படைக்கிறான் என்று கூறப்படும் இந்த ஸர்வேச்வரன், ஆற்று நீர் ஊற்றுநீர் மழைநீர் என்பதான மூன்றுவிதமான நீரைக் கொண்ட ஸமுத்திரத்துடன் கூடிய இந்த ஜகத்தை, மழைமேகம் போன்ற திருமேனியுடன் கூடியவனாக, எனக்காகப் படைத்தான்” என்பதே நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளமாக இருக்கிறது. இதில் கூறப்பட்டபடி திருமேனியுடன் கூடியவனாக, “ஸ்ருஷ்டி , ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம்” ஆகியவற்றைச் செய்கிறான் என்று கருத்து. திருவாய்மொழி (3-2-1) – முகில்வண்ணன் – என்பதற்கு, “தாராள குணம் கொண்டவன்” என்பதாகப் பலர் வ்யாக்யானம் செய்தபோதிலும், திருமேனியை உணர்த்துவதாக நம்மாழ்வார் கொள்வதால், இப்படியும் ஒரு கருத்து உள்ளதாகவே ஏற்கவேண்டும். ஒரு சொல்லிற்குப் பல பயன்கள் உள்ளது அல்லவோ?

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 347)

5-3-2 என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை

என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன் என்னை நிறைகொண்டான்
முன் செய்யமாமையிழந்து மேனிமெலிவெய்தி
என் செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்தவே

பொருள் - சிவந்த தாமரை போன்று திருக்கண்கள் கொண்ட என்னுடைய க்ருஷ்ணன், என்னை முழுவதுமாக அபகரித்தான். பெண்மையின் முழுமை போனதால், முன்பு வெளிப்பட்டபடி இருந்த மேன்மையான எனது மாமை நிறத்தை நான் இழந்து, எனது சரீரமும் இளைத்தேன். அவனுடைய சிவந்த வாயும் தாமரைக்காண்களும் மாறாமல் உள்ளபோது, எனது சிவந்த வாயும் கருமையான கண்களும் வெளுக்கும்படியான பசலை நிறம் அடைந்தன. தோழி! ஊரில் உள்ளவர்கள் உரைக்கின்ற பழிச்சொற்கள் இனி நம்மை என்ன செய்யும்?

அவதாரிகை - கீழிற்றிருவாய்மொழியில் நின்றும் இத்திருவாய்மொழிக்குப் புகருகைக்கு வழியிரண்டாயிருக்கும்; “சீலமில்லாச் சிறிய”னிலே கூப்பிட்டார்; கூப்பிடச் செய்தேயும் வந்து முகங்காட்டாமையாலே, அவனுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்கள் எனக்கு வேண்டாவென்றார்; இப்படியொழியப் பேறிழவு புறம்பேயாயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படையைக்கண்டு வெறுத்தார்; “ஈச்வரனும் கைவாங்கின இவர்களை நான் திருத்துவேன்” பகவத் பரத்வத்தை உபபாதித்துத்

திருத்தினார்; “இவர்களிலே யொருவனாயிருக்கிற எனக்கு இவ்வாசியுண்டாவதே” என்று, பகவத் க்ருபையைக் கொண்டாடினார்; தாம் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்; தொடங்கின கார்யம் தலைக்கட்டினவாறே பழைய இழவே தலையெடுத்து, தம் ஆற்றாமையாலே மடலூர்ந்தாகிலும் பெறப்பார்க்கிறாரென்னுதல். அன்றிக்கே “மலியும் சுடரொளி மூர்த்தி” என்று வடிவழகை அநுஸந்தித்து, அநந்தரம் பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷாபேசைஷ பிறந்து, அப்போதே பெறாமையாலே, வழியல்லாவழியே மடலூர்ந்தாகிலும் பெறப்பார்க்கிறாரென்னுதல்.

விளக்கம் – முதல் பாசுரத்திற்கான வ்யாக்யானத்தை அருளிச்செய்த பின்னர் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் நடுவில் எழுந்து, “இந்தத் திருவாய்மொழியின் ப்ரவேசம் மற்றும் முதல் பாசுரம் ஆகியவற்றின் வ்யாக்யானத்தை அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும்” என்று கேட்க, அவ்விதம் செய்கிறார். கடந்த திருவாய்மொழியிலிருந்து இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு வருவதற்கு இரண்டு வழிகள் தென்படுகின்றன. திருவாய் (4-7) – சீலம் இல்லாச் சிறியேன் – என்பதில் அவனை அழைத்தார். அவன் வந்து தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்காமல் இருந்தான். ஆகவே, “அவனுடைய ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்கள் எதுவும் எனக்கு வேண்டாம்”, என்று திருவாய்மொழி (4-8) – ஏறாளும் இறையேன் – என்பதில் உரைத்தார். இவ்விதம் அவன் விஷயத்தில் இன்றி, மற்ற உலக விஷயங்களை அடைதல் மற்றும் இழத்தல் ஆகியவற்றையே பேறும் இழப்புமாகக் கருதும் ஸம்ஸாரிகளுடைய நிலையை திருவாய்மொழி (4-9) - நண்ணாதார் - என்பதில் வெறுத்தார். “ஈச்வரனும் கைவிட்ட இந்த ஸம்ஸாரிகளை நான் திருத்துவேன்” என்று திருவாய்மொழி (4-10) – ஒன்றும் தேவும் - என்பதில் பகவத் பரத்வத்தை வெளிப்படுத்தித் திருத்தினார். “இவர்களில் ஒருவனாக நான் உள்ளபோதிலும், இத்தகைய வேறுபாடு நமக்கு ஏற்பட்டதே” என்று எண்ணியவராக, திருவாய்மொழி (5-1) – கையார் சக்கரத்து – என்பதில் அவனுடைய க்ருபையைக் கொண்டாடினார். தான் திருத்த முயற்சித்து, அதனால் திருந்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய கூட்டத்திற்கு திருவாய்மொழி (5-2) - பொலிக பொலிக - என்பதில் மங்களாசாஸனம் செய்தார். “ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துதல்” என்று தான் தொடங்கிய செயலானது நிறைவேறிய பின்னர், அவனைப் பிரிந்து தாஅன் நிற்கும் இழப்பு என்னும் நினைவு மீண்டும் தலை தூக்கியது. ஆகவே மடல் எடுத்தாவது அவனை அவனை அடைய முயல்கிறார். இதுவே இங்கு முதல் கருத்தாகும்.

அல்லது வேறு விதமாகவும் கூறலாம். திருவாய்மொழி (5-2-11) – மலியும் சுடரொளி மூர்த்தி - என்று அவனுடைய திருமேனியின் அழகை எண்ணினார். தொடர்ந்து புறக்கலவியை விரும்பினார். அவனை அப்போதே பெற இயலவில்லை என்பதால், தனது முயற்சியால் அவனை அடைய இயலாது என்று அறிந்தாலும், மடல் எடுத்தாவது பெறுவதற்கு முயன்றார் என்றும் கூறலாம்.

அவதாரிகை - (மாசறுசோதி இத்யாதி) மடலெடுத்தாகிலும் பெறவேண்டும்படி பழிப்பற்ற வடிவழகையுடையனாய், என்னோட்டைக் கலவியால் வந்த ப்ரீதி தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணி, அந்தக் கலவியாலே வேறுபட்டுள்ள வடிவையுடையனாய், என்னோடே கலக்கிற விடத்துத் தன் பேறாகக் கலந்தவனுமாய், மடலெடுத்துப் பெறாதே முடிந்தாலும் “இந்த விஷயத்தை ஆசைப்பட்டன்றோ மடலெடுத்தது” என் அது தன்னைப் பீடாகச் சொல்லலாம்படி மதிப்பனுமாயுள்ளவனை. “என் செய்ய வாய் ... மாசறு சோதி ... மணிக்குன்றத்தை” என்று அந்வயமிருப்பது, ‘இனி விசேஷணந்தோறும் ஒரு பொருள் சொல்ல வேணும்’ என்னுமத்தாலே சொன்னோம் என்று அருளிச்செய்வர். (நாடியே இத்யாதி) நெடுநாள் தேடி துக்கப்பட்டு, அறிவு குடிபோனார் செய்யுமத்தைச் செய்கிறது எத்தனை காலமுண்டு? “இவ்விஷயத்தில் கைவைத்தார்க்கு ஒரு பழி சொன்னோமாக வேணும்” என்று அதிலே துணிந்திருக்கிற ஊரவர் சொல்லும் பழி நமக்கு என் செய்யப் புகுகிறதென்று நின்றது கீழ்; இரண்டாம் பாட்டு – இதென்ன வார்த்தை சொன்னாயானாய், எல்லாம் செய்தாலும் பழி பரிஹரிக்க வேணுங்காணென்ன; நான் “பழி பரிஹரிக்க வேண்டா” என்றேனல்லேன், பழி பரிஹரிக்குமெல்லை கடந்தது காணென்கிறாள்.

விளக்கம் - அடுத்து, முதல் பாசுரத்தின் வ்யாக்யானத்தைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார். (மாசறு சோதி இத்யாதி) - மடல் எடுத்தாவது பெறவேண்டும்படியாக எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத வடிவழகு கொண்டவனாகவும், என்னுடன் சேர்ந்த காரணத்தால் ஏற்பட்ட ப்ரீதியானது வெளிப்படும்படி புன்முறுவல் செய்து, அந்தச் சேர்க்கையால் வேறுபட்ட வடிவம் உள்ளவனாகவும், என்னுடன் வந்து சேரும்போது அத்தகைய சேர்க்கையானது தனது பேறு என்று எண்ணியபடி கலப்பவனாகவும், மடல் எடுத்தபோதிலும் அவனைப் பெற இயலவில்லை என்றாலும் “இந்த விஷயத்தை ஆசைப்பட்டு அல்லவோ மடல் எடுத்தோம்” என்று அந்த விஷயத்தை உயர்வாகக் கூறலாம்படி

மதிப்பு கொண்டவனாகவும் உள்ளவனை. கடந்த பாசுரமானது, “மாசறு சோதி, என் செய்யவாய், மணிக்குன்றம்” என்றுள்ளபோது, அதற்கான வ்யாக்யானத்தில் “என் செய்யவாய், மாசறு சோதி, மணிக்குன்றம்” என்று வரிசை அமைக்கப்பட்டது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “ஒவ்வொரு விசேஷணத்திற்குப் பொருள் தருவதற்காக அவ்விதம் கூறினோம்”, என்கிறார். (நாடியே இத்யாதி) - நீண்டநாள் தேடி, அதனால் துக்கம் அடைந்து, அறிவு மாறிப் போனவர்கள் செய்யும் செயலை நாம் எத்தனை நாட்கள் செய்து வந்துள்ளோம்? “இந்த பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் குறித்து நாம் ஒரு பழி உரைத்தே தீரவேண்டும் என்பதற்காகவே பழி கூறுறோம்” என்று பழி உரைப்பதில் துணிந்துள்ள ஊரில் உள்ளவர்கள் கூறும் பழியானது நம்மை என்ன செய்யும் என்று கடந்து பாசுரத்தில் உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட தோழி நாயகியிடம், “எப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கூறுகிறாய்? அனைத்தும் செய்தபோதிலும், நம் மீது கூறப்பட்ட பழியை நாம் துடைக்க வேண்டாமா?”, என்று கேட்டாள். இதற்கு நாயகி, “பழியைத் துடைத்துக் கொள்ளவேண்டாம் என்று நான் கூறவில்லை. ஆனால் அந்தப் பழியை நீக்குவதற்கான எல்லை கடந்தது என்று கூறுகிறேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மையென்று) தன் வடிவைக் காட்டுகிறார். இந்த “இனி”க்குப் பொருள் சொல்லுகிறதாயிற்று, பாட்டில் மேலிற்குறையும். “என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன்” என்று தொடங்கி, “என் செய்யவாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த ... என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை” என்று அந்வயம். “இனி என்னை”யென்னாதே, “நம்மை”யென்கிறார், வாயாலே “மடலூரக் கடவதல்ல” என்று நிஷேதியா நிற்கச்செய்தேயும் உடம்பு வெளுக்கிறமை அவளுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே. “தோழிமாரும் எம்மின்முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ” என்னக் கடவதிறே. “எனக்கு அவன் வேணும்”, “இவளுக்கு அவன் வேணும்”, என்னுமிதுவே யாயிற்று வாசி. இவளிலும் தோழிமார்க்கு ஆற்றாமை விஞ்சியிருக்கும்; அதுக்கடி, நாயகனைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றாமையிறே இவளுக்குள்ளது, இவள் நோவுபடக் காண்கையாலும், இவரும் அவனும் சேரவிருக்குமது காணப்பெறாமையாலும் தோழிக்கு இரட்டித்திருக்குமிறே.

விளக்கம் - (என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மையென்று) – இப்படியாகத் தன் வடிவத்தைக் காண்பிக்கிறாள். இங்குள்ள “இனி” என்பதன் மூலம், முதல் அடியில் உள்ள சொல்லிற்கான பொருளை, பாசுரத்தில் இனி வரும் அடிகள் கூறுகின்றன. அதாவது, “என் செய்ய தாமரைக்கண்ணன்” என்று தொடங்கி, “என் செய்யவாயும் கருங்கண்ணனும் பயப்பூர்ந்த ... என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை தோழி இனி நம்மை” என்று வரிசைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இங்கு “என்னை” என்று கூறாமல், “ஊரில் உள்ளவர்கள் கூறும் பழிச்சொற்கள் நம்மை என்ன செய்யும்” என்றாள். இங்கு “நம்மை” என்பதற்கு, தன்னையே பன்மையாகக் கொண்டு உரைப்பதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது தோழியைச் சேர்த்துக் கொண்டு பன்மையில் உரைப்பதாகவும் கூறலாம். ஆனால் தோழியானவள், “மடல் எடுக்க வேண்டாம்” என்று மறுத்துக் கூறியபோதிலும், அவளை ஏன் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றால், சரீரம் வெளுத்திருப்பது அவளுக்கும் உள்ளது என்பதால் ஆகும். இவ்விதம் தோழிக்கும் சரீரம் வெளுக்கும் என்பதற்கு, திருவாய்மொழி (9-9-5) - தோழிமாரும் எம்மின்முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ - என்று ப்ரமாணம் கூறுகிறார். ஆனால் இந்த இருவருடைய உடல் வெளுப்பதில் வேறுபாடு உள்ளது. நாயகிக்கு, “எனக்கு நாயகன் வேண்டும்” என்பதால் வெளுக்கிறது; “நாயகிக்கு அவன் வேண்டும்” என்று தோழி எண்ணுவதால், தோழிக்கு வெளுக்கிறது; இதுவே வேறுபாடு ஆகும். நாயகியைக் காட்டிலும் தோழிக்குப் பிரிவாற்றாமை அதிகமாகவே இருக்கும். எப்படி? நாயகனைப் பிரிந்ததால் நாயகி வருந்தியபடி உள்ளதைத் தோழி காண்பதாலும், நாயகனும் நாயகியுமாகச் சேர்ந்து இருக்கும் நிலையைத் தோழி காண முடியாமல் உள்ளதாலும், தோழிக்குப் பிரிவாற்றாமையால் துன்பமானது இரண்டு மடங்காக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (ததாஸீதித்யாதி) “பெருமாளும் பிராட்டியுமான இருப்பிலே பிரிவு விளைந்தது” என்று இளையபெருமாள் மஹாராஜர்க்கு அறிவிக்க, அவ்வார்த்தை செவிப்படப்பட, பெருமாள் திருமேனியில் வைவர்ண்யம் இவருடம்பிலே மாறிற்றாயிற்று. (அத்யர்த்தம் நிஷ்ப்ரப:) என்று பிராட்டியைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றமையிறே பெருமாளுக்கு உள்ளது; இவர் தம்முடைய ஆற்றாமையைக் காண்கையாலும், பிராட்டியும் தாமுமாகச் சேரவிருக்கக் காணப்பெறாமையாலும் இவர்க்கு அவ்வளவன்றிக்கே மிக்கிருக்குமிறே. அபிதேய

வசநமாயிற்று “அர்த்த” சப்தம். அத்யர்த்தமாவது அபிதேசமல்லவென்கிறது. வாசாமகோசரமென்றபடி.

விளக்கம் - தோழிக்குப் பிரிவாற்றாமையால் உண்டாகும் துன்பமானது இரண்டும் மடங்காக உள்ளது என்பதை மேலும் விளக்குகிறார். இதற்கு ஸுந்தரகாண்டம் (35-36) – ஸ ச்ருத்வா வாநரேந்த்ரஸ்து லக்ஷ்மணேந ஈரிதம் வச: ததாஸீத் நிஷ்ப்ரப: அத்யர்த்தம் ராகு க்ரஸ்த இவ அம்சுமான் – லக்ஷ்மணன் கூறிய சொற்களைக் கேட்ட வானரர்களின் தலைவனாகிய சுகீவன், ராகுவால் பிடிக்கப்பட்ட சூரியன் போன்று ஒளி இழந்து நின்றான் - என்ற ச்லோகத்தின் பொருளைக் கூறுகிறார். அதாவது, “இராமனும் சீதையும் இருந்த இருப்பில் பிரிவு ஏற்பட்டது” என்று லக்ஷ்மணன் சுகீவனிடம் கூறினான்; அந்தச் சொற்களைக் கேட்டவுடன் இராமனுடைய திருமேனியில் ஏற்பட்டிருந்த வெண்மையானது சுகீவனுக்கும் ஏற்பட்டது. அதாவது, சீதையைப் பிரிந்த பிரிவால் உண்டான ஆற்றாமையை இராமனிடம் காண்பதாலும், பிராட்டியும் பெருமானாகச் சேர்ந்துள்ள இருப்பைக் காண இயலாததாலும், சுகீவனுக்கு உண்டான துக்கமானது, இராமனின் அளவு போன்று அல்லாமல் மிகுதியாக உள்ளது. “அர்த்தம்” என்றால் “சொற்களால் விவரிக்க இயன்றபடி” என்று பொருள்; ச்லோகத்தில் உள்ள “அத்யர்த்தம்” என்பது “சொற்களால் விவரிக்க இயலாதபடி உள்ளது” என்பதைக் கூறுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (தோழி இனி நம்மை) என்கிறாள், “ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்சநெள” என்கிற ப்ராப்தியை முன்னிட்டுக் கொண்டு. “பழி” என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறவள் தன்னையும் பழி சொல்லுகிறாளிறே, “ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்சநெள” என்றிருக்குமது அவளுக்கும் உண்டாகையாலே.

விளக்கம் - (தோழி இனி நம்மை) - தோழியின் சரீரமானது தனக்காக வெளுத்தது என்பதை நாயகி எப்படி அறிந்தாள் என்பதை உணர்த்துவதற்காக “தோழி இனி நம்மை” என்று அவளையும் சேர்த்துக் கொண்டு கூறுகிறாள். கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (5-35) – ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்சநெள – சுகீவன் இராமனிடம், “நம் இருவருக்கும் உண்டான துக்கம் ஒன்றே ஆகும்” என்று உரைத்தான் - என்பது போன்று, தோழிக்கும் தனது நிலையே ஏற்பட்டது என்பதால் இவ்விதம் உரைத்தாள். “மடல் எடுத்தல் என்பது பழியை ஏற்படுத்தும்” என்று உரைத்து அதனை விலக்கப் பார்க்கும் தோழியையும் சேர்த்துப் பழி உரைக்கிறாள்; இதன் காரணம்,

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (5-35) – ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்சநௌ – சக்ரீவன் இராமனிடம்,
“நம் இருவருக்கும் உண்டான துக்கம் ஒன்றே ஆகும்” என்று உரைத்தான் - என்ற
நிலை அவளுக்கு ஏற்படுவதால் ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 62)

22. ந தர்ம நிஷ்ட்ட: அஸ்மி ந ச ஆத்மவேதீ

ந பக்திமாந் த்வத் சரணாரவிந்தே

அகிஞ்சந: அநந்யகதி: சரண்ய!

த்வத் பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே

பொருள் - சரணம் அடையத்தக்கவனே! நான் கர்மயோகத்தில் நிற்கும் தகுதி கொண்டவன் அல்லன். ஆத்ம ஞானமும் எனக்கு இல்லை. உனது திருவடித்தாமரைகளில் நான் பக்தி கொண்டவனும் அல்லன். எந்த ஒரு உபாயமும் என்னிடம் இல்லை. வேறு புகலிடமும் இல்லாதவன் ஆவேன். உனது திருவடித் தாமரைகள் மட்டுமே உபாயம் என்று நாம் உறுதி கொள்கிறேன்.

அவதாரிகை - தம்முடைய அதிகாரத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு ப்ரஸ்துதமான ப்ரபத்தியை ப்ரயோகிக்கிறார். கீழ்ச்சொன்ன உபேயாநுகூலமான உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கிறது என்றும். கீழ் “த்வாம் சீல”, “உல்லங்கித” என்கிறவிடத்திலே துஷ்ப்ரக்ருதிகள் உன் பெருமையை அறியார்கள்; ஸத் ப்ரக்ருதிகள் அறிவார்கள் என்றார். “நமோ நம:” என்கிற ச்லோகத்திலே, ஸ்வரூபத்தைப் பரதந்த்ரமாக உணர்ந்தவனுக்கே இவ்விஷயம் ப்ராப்யமாவது; ஸ்வதந்த்ரனுக்கு ப்ராப்யமன்று என்கிறது. ஆச்ரயிக்குமிடத்தில், ஸ்வசக்தி கொண்டு ஆச்ரயிக்கும் விஷயமன்று; தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஆச்ரயிக்கும் விஷயம் என்கிறார்.

விளக்கம் - தனது தகுதிகளை உரைத்தபடி, இந்தப் பகுதியில் கூறப்பட்ட ப்ரபத்தியை வெளியிடுகிறார். அல்லது முன்பு கூறப்பட்டதான “அடையத்தக்க இடத்தை அடைவதற்கு ஏற்றபடியான உபாயம்” என்பதைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். ஸ்தோத்ரரத்னம் (15) – த்வாம் சீல – உனது சீல குணத்தாலும் – என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (16) – உல்லங்கித – கடக்கப்பட்ட - என்றும் உள்ள ச்லோகங்கள் மூலம், “தாழ்ந்தவர்கள் உனது பெருமையை அறியமாட்டார்கள். உயர்ந்தவர்கள் மட்டுமே அறிவார்கள்” என்றார். ஸ்தோத்ரரத்னம் (21) – நமோ நம: - என்பதில், “நமது ஆத்மஸ்வரூபம் அவன் வசப்பட்டது ஆகும்; இவ்விதம் அறிபவனுக்கு மட்டுமே அவன் அடையத்தக்கவனாக உள்ளான்; நான் சுதந்திரமானவன் என்று எண்ணுபவர்களால் அவன் அடையத்தக்கவன் அல்லன்” என்றார். இங்கு, “அவனை அடையும்போது, நமது சக்தி கொண்டு அடையத்தக்கவன் அல்லன், நம்முடைய கைம்முதல் இல்லாத நிலை மூலமே அடையத்தக்கவன்” என்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்